

cesty, kterou měl obžalovaný po levé ruce k dispozici, dále bližší určení poměrů světelných v době úrazu (rozsudek dí, že nebyla úplně tma), zda obžalovaný za daného osvětlení mohl natažené opratě vůbec vidět a pak, zda ještě včas. O tom, že předpokládati je nemohl a také nemusil, nemůže býti sporu. Další část viny spatřuje napadený rozsudek v rychlosti, kterou se obžalovaný v okamžiku úrazu pohyboval a zjišťuje v tom směru, že jel rychlostí více než 10 km, kterou shledává nepřiměřenou a odporující předpisu §§ 45, 46 nařiz. min. vnitř. z 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák. Nálezací soud vychází tu očividně z názoru, že tu měl místo předpis druhého odstavce § 46, druhý odstavec uv. nař. a že rychlost 10 km jest v každém případě nepřiměřenou, spokojuje se aproximativním zjištěním dolní hranice rychlosti, nezjišťuje však ani přibližně, jakou rychlostí vskutku jel. Toto zjištění jest pro posouzení trestnosti důležité. Bude-li zjištěno, že obžalovaný byl ve smyslu hořejších úvah oprávněn předjetí po straně levé, pak není tu dán žádný z případů § 46 a bylo by přípustnost rychlosti posuzovati s hlediska § 45, totiž žádati, by obžalovaný byl pánem své rychlosti, by bezpečnost osob nebyla ohrožována, při čemž ovšem opět musí se tento požadavek pohybovati v mezích technické možnosti. Směl-li obžalovaný předpokládati volnost tratě po straně, kterou předejel, pak nelze na něm žádati jízdu krokem, která přece za takovýchto situací není ani potřebná ani žádoucí. Bude tudíž na nálezacím soudě, by v tomto směru rychlost jízdy vyjádřil aspoň přibližně jistým číslem a posoudil, zda jest ji považovati za odpovídající předpisu § 45 uv. min. nař. Při zjišťování této rychlosti bude též pomůckou — dosud opomenutou — jednak zjištění jakosti přetrhaných opratí, jaké síly bylo asi třeba, by byly uvedeny ve stav, v jakém se po úraze nacházely, jednak zjištění místa, kde motor zůstal po úrazu státi a tím, v jakém čase mohl býti zastaven. Zjištění těchto okolností — po případném slyšení znalců — ku zjištění této rychlosti značně přispěje. Bylo proto rozhodnouti jak se stalo.

Čís. 3231.

Původcovské právo (zákon ze dne 26. prosince 1895, čís. 197 ř. zák.).

Ustanovení § 39 zákona, podle něhož se nepokládá za zásah do práva původského zhotovení jednotlivých napodobenin, nezamýšlí-li se po živnostensku je odbývati, týká se nejen děl umění výtvarného v užším slova smyslu, nýbrž i plánů a návrhů pro práce architektonické.

»Odbytem po živnostensku« míní se tu činnost určená zjednatí zdroj výdělku; nespadá sem využití plánů (napodobenin) při provádění živnosti stavitelské.

(Rozh. ze dne 17. srpna 1928, Zm I 567/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu

v Písku ze dne 23. června 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným přechinem podle § 51 zák. ze dne 26. prosince 1895, čís. 197 ř. zák., zrušil napadený rozsudek ve všech jeho výrocích a vrátil věc témuž sborovému soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalovaného jest odůvodněna s hlediska čís. 9 písm. a) § 281 tr. ř., pokud rozsudku vytýká, že věc nebyla uvážena s toho právního hlediska, s něhož by v jednání obžalovaného nebylo spatřovati objektivní zásah do obžalobcova práva původcovského, pokud by totiž byl obžalovaný pouze použil práva vyhrazeného mu v § 39 čís. 2 zák. o právu původcovském ze dne 26. prosince 1895, čís. 197 ř. zák. Rozsudek v tom směru neobsahuje ovšem skutkových zjištění, avšak tato okolnost nemůže obžalovanému brániti v uplatňování onoho důvodu zmatečnosti, zvláště když je důvod ten dán i tehda, když nalézací soud neposoudil věc se všech možných právních hledisek, o jakýž případ tu jde. Nalézací soud předpokládá, že obžalovaný zhotovil bez svolení soukromého obžalobce na základě plánu (stavitelského), o němž věděl, že jest jeho autorem soukromý obžalobce ing. K., matrici a z ní kopie (v nezjištěném počtu), že jednu z kopií dal svému polírovi T-ovi, a ostatní pivovaru (stavebníkovi) pro řemeslníky. Zjistiv, že inž. K. nepřenesl na objednatele plánů spolu s nimi svá práva původcovská, shledal nalézací soud v jednání obžalovaného po stránce objektivní zásah ve smyslu § 21 zákona, ježto dotyčné plány spadají podle § 4 odst. šestý zákona pod pojem děl tímto zákonem chráněných. Není ovšem pochybno, že ustanovením § 37 zák. pův. z roku 1895 je původci (jeho právnímu nástupci) vyhrazeno výhradné právo dílo umění výtvarného uveřejniti, napodobiti (t. j. i rozmnožovati) a napodobeniny odbývati. V zásadě je tedy arci zásahem do práva původcova neoprávněná, t. j. na přivolení původce nebo jeho právního nástupce nezaložená činnost, spadající pod některý z těchto pojmů. Než zákon sám omezuje rozsah takto myslitelných zásahů do práva původcovského ustanoveními § 39, podle nichž se zejména nepokládá za takový zásah zhotovení jednotlivých napodobenin, nezamýšlí-li se po živnostensku je odbývati, tedy jednotlivé kopie některého díla výtvarných umění, zhotovené bez takového úmyslu. Důvody vedší zákonodárce k tomuto omezení jsou blíže uvedeny ze správy komise panské sněmovny v díle Dr. Jaroslava Pospíšila »Výklad zákona o právu autorském« na stránce 193 a násl. Byť nesly se tak jako dotyčné výklady Schusterovy v jeho »Grundriss des Urheberrechtes« str. 44 a Altschulovy v »Erläuterungen zum Oest. Urheberrechtsgesetze« str. 147 a násl. v první řadě k dílům umění výtvarných v užším slova smyslu, nelze přece slovům zákona upříti platnost ani pro plány a návrhy pro práce architektonické, zařazené v zákoně pod totéž číslo 6 § 4. Všichni tito autoři kladou důraz na to, že zákon tu na rozdíl od ustanovení týkajících se děl umění literárního, hudebního a fotografického (§§ 25 čís. 4, 33 čís. 4 a 41 čís. 1), jež dovolují zhotovení jednotlivých rozmnoženin, když se nezamýšlí je

odbyvati, připouští v § 39 čís. 2 ohledně děl umění výtvarného větší (podle autorů těch snad i příliš dalekosáhlou) svobodu v pořizování jednotlivých napodobenin, zakazuje pouze odbyt po živnostensku, pokud se týče pořizování napodobenin v úmyslu nesoucím se k takovému odbytu. Nemá tedy po vůli a smyslu zákona býti vyloučeno pořizování jednotlivých napodobenin, není-li zamýšleno odbyvati je po živnostensku. Nová, přísnější úprava této látky v novém zákoně ze dne 24. listopadu 1926, čís. 218 sb. z. a n. musí tu zůstati stranou, poněvadž, jak rozsudek správně uvádí, posuzovati dlužno případ podle zákona staršího. Je-li pak již volbou slova »odbyt« naznačeno rozšiřování ve větším množství, je nad to zdůrazněno zákonem samým, že odbyt, znamenající zásah, musil by se díti po živnostensku, kterémužto výrazu i v jiných zákonech se vyskytujícímu je obecně přikládán ten význam, že se jím míní činnost určená zjednatí zdroj výdělku.

Odvod soukromého obžalobce vyciťuje závažnost projednávané námítky obžalovaného, chce jí čeliti poukazem k tomu, že obžalovaný pořídil kopie plánu, by mohl provésti dílo stavební, na něž sám jako živnostenský podnikatel oferoval a jež mu bylo zadáno, a že tudíž byl činným zřejmě ve svůj vlastní prospěch a pro svůj zisk, že mu tedy šlo o živnostenské využití plánu. Přehlíží však při tom, že podle stavu spisového — zjištění rozsudkových v tom směru dosud není — nešlo obžalovanému o odbyt plánů vůbec, tím méně o odbyt plánů (napodobenin) po živnostensku, a že využití jich při provádění živnosti stavební nemůže býti stotožňováno s odbytem napodobenin jako takových po živnostensku. Schuster poukazuje na str. 44 řečeného díla k tomu, že zpráva panské sněmovny důrazně označuje za vyhrazeno nikoliv živnostenské využití, nýbrž jen pořizování kopií ve větším počtu exemplářů a jich odbyt. Pro úplnost budíž podotčeno, že Dr. Pospíšil, poukazuje k doslovu zákona, odmítá výklad, že se v čís. 2 § 39 jedná jen o napodobeninách vzniklých postupem uměleckým, a že krátká poznámka na str. 27 v monografii Hermana Otavského »O autorsko-právní ochraně děl architektonických« (separ. otisk z Právníka roč. 48) podle níž licence čís. 2 § 39 má místo jen při napodobení plánů malbou, kresbou nebo fotografií, jednak se vysvětluje protikladem ku thesi autorem zastávané o možnosti zasáhnouti do práv původce plánů provedením stavebního díla, jednak nemá opory v zákoně, jenž užívá na onom místě téhož výrazu »napodobeniny«, jímž označil právo původce samého v § 37, ač přece nemůže býti sporno, že původci přísluší i právo své dílo rozmnožovati (tak i nový zákon v § 31), kterýžto pochod zahrnuje v sobě i cestu mechanickou (srovnej Schuster na uvedeném místě str. 43 a Löwenbach ku korespondujícímu ustanovení § 33 čís. 3 nového zákona, kde poukázáno též k tomu, že rozsah licence § 39 čís. 2 starého zákona byl značně širší, nežli je rozsah licence v § 33 čís. 3 zákona nového). Jak již řečeno, nalézací soud se ustanovením § 39 čís. 2 zák. pův. z roku 1895 nezabýval a nezaujal stanovisko k otázce jeho použitelnosti na souzený případ, aniž provedl skutková zjištění, jež jsou nutná, by bylo lze posouditi, zda jednání obžalovaného spadalo pod ono ustanovení a z něho nevybočilo. Bylo proto za podmínek § 5 zákona ze

dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 hledíc k zásadě § 288 čís. 3 tr. ř. zmateční stížnosti vyhověti a uznati, jak se stalo. Ostatními vývody zmateční stížnosti, vesměs bezdůvodnými, nebylo se třeba blíže obíratí.

Čís. 3232.

Zákazem čisti při hlavním přelíčení soudní svědecké protokoly osob, jež se platně vzdaly svědectví (§ 152 tr. ř.), není znemožněno nalézacímu soudu seznati a za základ svých zjištění vzíti obsah mimosoudní výpovědi takové osoby, sdělený se soudem prostřednictvím jiného zdroje seznání.

Dvojnásobné potrestání pro krádež, zakládající zločinnou kvalifikaci podle § 176 II a) tr. zák., nevyžaduje předchozího potrestání pro zločin krádeže, takže tato okolnost může býti pokládána za přitěžující (§ 44 písm. c) tr. zák.).

(Rozh. ze dne 17. srpna 1928, Zm I 321/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Jičíně ze dne 28. ledna 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 176 II a) tr. zák.

Důvody:

§ 152 tr. ř. zakazuje ovšem ve svých důsledcích čisti při hlavním přelíčení soudní svědecké protokoly osob, jež se platně vzdaly svědectví, avšak zákazem tím není znemožněno soudu nalézacímu seznati a za základ svých zjištění vzíti obsah mimosoudní výpovědi takové osoby, sdělený se soudem prostřednictvím jiného zdroje seznání. (Srv. víd. sb. čís. 278, 858, 891, 1990 b), čs. sb. čís. 144, 333). Nebyl tedy porušen předpis § 152 tr. ř. a nestal se rozsudek podle čís. 3 § 281 tr. ř. zmatečným tím, že nalézací soud přihlížel také k obsahu četnického oznámení, v němž je obsažena též výpověď bratra obžalovaného Františka H-e, jenž se v řízení předběžném vzdal svědectví. Uplatňujíc důvod zmatečnosti podle čís. 5 § 281 tr. ř. snaží se stížnost pouze o dolíčení, že nalézacímu soudu neměly stačiti výsledky průvodního řízení k přesvědčení o pachatelství stěžovatelově. Tím se neprovádí žádná z vad uvedených v naznačené stati zákona jako důvod zmatečnosti rozsudku, nýbrž napadáno je jen způsobem v řízení zrušovacím nepřipustným a marným skutkové přesvědčení nalézacího soudu, jenž podle zásady § 258 tr. ř. není v něm obmezen. Má-li stěžovatel za to, že týmiž vývody dolíčena je i zmatečnost rozsudku z důvodu čís. 10 § 281 tr. ř., nepostihuje podstatu tohoto hmotněprávního zmatku, jehož provádění vyžaduje, by stěžovatel vycházel ze skutkových zjištění rozsudku. V pravdě nebyl tedy tento důvod zmatečnosti proveden. To platí i o důvodu zmatečnosti podle čís. 11 § 281 tr. ř., ne-